

INDEX

Epistola « <i>Quod nuper</i> », die 1 mensis Ianuarii, ad Lucianum Episcopum Anneciensium. Edita ad eos dies munericque delata volumina omnium operum Sancti Francisci Salesii, iucunde Se habuisse testatur, et Salesianis de Monasterio Anneciensi Virginibus pro humano dono gratias agit. Operis vero praestantiam confectionemque dilaudat, multumque utilitatis obuentram inde sperat sacrorum administris PAG.	1
Litterae Apostolicae « <i>Quum Nobis</i> », die 2 mensis Ianuarii, quibus Praefectura Apostolica de Cameron in Africa Occidentali in Vicariatum Apostolicum erigitur	3
Epistola « <i>Quinquagesimo redeunte anno</i> », die 5 mensis Ianuarii, ad Petrum Lambertum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Goossens, Archiepiscopum Mechliniensium, et ad ceteros Belgarum episcopos. Eis gratulatur quod Belgarum gens in singularem Mariae clientelam se, familias, res suas omnes nationemque universam solemni ritu tradiderit.	5
Epistola « <i>Quum Nos</i> », die 21 mensis Ianuarii, ad Aloisium Erms S. F., Praesidi Congregationis Marianae Academicae in urbe Zagrabensi. Sodalitatem, quippe quae Magnae Se Dei Matri peculiarem in modum consecrasset, litterasque Pontifici misisset, gratiis et laude prosecutur, excitatque ad adhaerendum in dies coniunctius Cathedrae Beati Petri, Marcum Crisinum e croatica gente, imitata, cui nuper Beatorum Caelitum decernebant honores	7
Epistola « <i>Quemadmodum servari</i> », die 23 mensis Ianuarii, ad Petrum Wagner, doctorem decurialem in Lyceo Magno Fribur-	

gens, et moderatorem generalis conventus studiosorum cantus Gregoriani. Talem cogi coetum, qui tradita a Pontifice Summo praecepta de sacra instauranda musica nitatur adiungere ad usum, libenter laetatur, eo vel magis quod non verbis modo, sed etiam exemplis propositum sit excitare voluntates. PAG. 9

Epistola « *Epistolam a te pastoralem* », die 31 mensis Ianuarii, ad Stephanum Mariam Archiepiscopum Cameracensium. Probat epistolam eum edidisse pastoralem ad conquireendas vulgo pecunias, quae decimo quoque anno corrogari pro catholico lyceo magno Insulensi solent. Confidere vero Se declarat, quotquot benefacta persentiant catholicae institutionis adolescentium, in primisque Gallos, episcopali responsuros esse invitationi manu munifica > 11

Epistola « *Quae afferuntur ad Nos* » die 5 mensis Februarii, ad Laurentium Ianssens, Monachum Benedictinum. Opus exornantium Cassinense Benedicti et Scholasticae hypogaeum commendatione prosequitur, votumque concipit ut quemadmodum bene initia sunt posita, ita felix consequatur exitus, adiuvante bonorum liberalitate > 13

Epistola « *Abbiam letti* », die 6 mensis Februarii, ad Vincentium Sardi, Protonotarium Apostolicum, Pontifici Summo ab epistolis ad Principes. Quae acta et documenta definito dogmati Immaculatae Conceptionis B. M. V. praeivissent, gaudet fuisse ab eodem feliciter edita. rationesque declarat, quare debeat opus utilitatem multam afferre. > 15

Epistola « *Consilium illud* », die 8 mensis Februarii ad Amadeum Ghizzoni, sacerdotem, moderatorem Commentarii « *Il Catechista Cattolico* ». Initum ab eo consilium de altero catholicorum conventu super christiana catechesi habendo. magnopere Se probasse dicit; inde vero opportunum quaerendum esse remedium malo omnium gravissimo aetatis nostrae, quae, in tanto apparatu doctrinarum et ardore discendi, incredibili tamen ignoratione religionis detinetur. > 17

Epistola « *Benevolentiam in te Nostram* », die 9 mensis Februarii, ad Franciscum Mariam S. R. E. Presbyterum Cardinalem Richard, Archiepiscopum Parisiensium. Illustri ac pientissimo Purpurato viro gratulatur pro redeunte sexagesimo sacerdotii eius natali et pro expleto episcopatus anno tertio et tricesimo; vota deinde, summo cum animo, profert, plurimos illi precatus annos. PAG. 19

Litterae Apostolicae « *Quum, sicuti admotae* », die 15 mensis Februarii, quibus catholicae scholae theologiae in lyceo magno Bonnensi, e dioecesi Coloniensi, potestas academicos conferendi gradus conceditur ➤ 21

Epistola « *Sena nuper volumina* », die 20 mensis Februarii, ad L. A. Paquet, Protonotarium Apostolicum, Decanum Scholae Theologiae in lyceo magno Lavallensi. Grato prosequitur animo munus eiusdem Decani, id est sena volumina de dogmatibus ac de Sacramentis, ad mentem Thomae Aquinatis conscripta. Omnes dein illius lycei magni decuriales doctores tradendae theologiae adhortatur ne ab Aquinatis disciplina discedant. ➤ 24

Motu proprio « *Inter multiplices curas* », diei 21 mensis Februarii, de Protonotariis Apostolicis, Praelatis Urbanis, et aliis, qui non nullis privilegiis Praelatorum propriis fruuntur. Ex quo Pontificalium usus per Pontifices aliquibus Praelatis concessus est, id saepe accidisse Pontifex reperit, ecclesiasticam disciplinam haud leve detrimentum cepisse et episcopali dignitati non paullum iniuriae esse illatum. Neglectis enim vel amplificatis Sedis Sanctae documentis, consuevere, aetate hac nostra, Praelati immoderate uti insignibus et praerogativis; quo factum est ut vilior sit effecta dignitas Episcoporum. Quapropter, sublati consuetudinibus ac privilegiis contrariis, non alia iura fas est Praelatis usurpare, quam quae hoc decreto contineantur. Iura vero ista singulatim describit, distributis antea in quattuor ordines Protonotariis Apostolicis, qui ordines hi sunt: I Protonotarii Apostolici de numero participantium; II Protonotarii Apostolici supranumerarii; III Protonotarii Apostolici instar Participantium; IV Protonotarii Apostolici titulares, seu hono-

rarii. Deinde ad ceteros Romanae Curiae Praelatos gradum facit, ac postremo de dignitatibus, Canonicis et aliis, qui nonnulla Praelatorum privilegia participant, leges perscribit. PAG. 26

Epistola « *Solemne illud* », die 22 mensis Februarii ad Ludovicum Pèchenard, Protonotarium Apostolicum et Catholici Instituti Parisiensis Rectorem. Praehabito de praeclaris Ecclesiae erga doctrinas meritis, suam in Athenaeum illud voluntatem confirmat, laudemque iis, quorum ope res stat, episcopis in primis, impertit. Quanti intersit adolescentes institui religiose, declarat, sacerdotesque vult instructos, hodie cum maxime, a philosophia, a iure, a cognitione naturae, a litteris. Sapientiae veteris principiis in tuto collocatis, tum docet minime esse negligendum quidquid, recentiorum sollertia, repertum veri est. Improbat denique illorum agendi rationem, qui constanter submoventes vetera, obtrudentes nova, idque nullam fere ob aliam caussam nisi novitatis, eam sententiam profitentur: cras, quod hodie falsum, habebitur verum » 48

Epistola « *Quum haud ita pridem* », die 27 mensis Februarii ad Thomam Kennedy, Pontificiae Domus Antistitem Rectoremque Urbani Collegii pro alumnis foederatarum Americae civitatum. Alumnorum in studiis diligentiam et in disciplina ac pietate sedulitatem laudat, ominaturque ut eorum numerus crescat; unde, quemadmodum multa antea in utilitatem patriae derivata sunt, ampliora certe erunt expectanda posteritati commoda. » 51

Epistola « *La lettera circolare* », die 1 mensis Martii, ad Dominicum S. R. E. Cardinalem Svampa, Archiepiscopum Bononiensium. Populares christianos ideo reprehendit quod, contra Pontificalia praescripta de actione populari christiana, integrae libertatis esse contendant ab auctoritate episcoporum. Quum autem illud Pontifex acceperit cogendum mox esse Bononiae conventum eorumdem popularium, quibus sit propositum graviora quedam inire consilia de solida sibi vindicanda libertate, catholicis veri nominis multoque magis viris e sacro ordine interdit ne talem in congressionem se conferant. » 53

Epistolam « *Austriam, catholico caram nomini* », die 6 mensis Martii ad Antonium Ioseph S. R. E. Cardinalem Gruscha, Archiepiscopum Vindobonensium, et ad ceteros Archiepiscopos et Episcopos Austriae. Id in primis dolet, non deesse in Austria qui sacra catholica deserant ac sese iis, qui contra sentiant, defendant. Occasionem vero arripiens flagitii miserandi adolescentium complurium, studiis addictorum, qui, a catholica religione publice atque uno tempore discesserant, episcopos hortatur ut quo sunt maiora damna ac discrimina, eo sollertia studio adhibeant ad providendum PAG. 56

Litterae Apostolicae « *Sedis Apostolicae* » die 19 mensis Martii, quibus Collegium Urbis Pium Latinum-Americanum Pontificii titulo augetur, eiusque regundi leges sanciuntur. . . . » 59

Allocutio « *Amplissimum coetum vestrum* », habita in consistorio die 27 mensis Martii. Illud antea dolere Sibi declarat eos, qui in Gallia praesunt, consilium agitare non modo fidei rumpendae foederis, initi, saeculo ante, cum Ecclesia, sed legis etiam ferendae, qua rei publicae ab Ecclesia discidium sanciatur. - Immanitatem deinde belli, quo iamdiu extremae Orientis orae flagrabant, aegerrime Se ferre patefacit. Tum eos qui Brasiliam, Peruviam, Boliviam administrant, laude prosequitur, quod de finibus controversiam iis in populis exortam coetui disceptandam detulerint, cui Apostolicus in Brasilia Legatus praesit. Postremo non eamdem cum Romana Sede coniunctionem voluntatemque eos fovere, qui Aequatorianam Rem publicam moderantur, conqueritur, lataisque ab eis contra Religionem leges graviter publiceque reprehendit. . . . » 66

Litterae Encyclicae « *Acerbo nimis* », die 15 mensis Aprilis, ad sacros universi catholici orbis Antistites, de christiana doctrina tradenda. Religiosae rei statum, aetate hac nostra, minus florentem, inde docet esse repetendum, quod homines divinarum ignorantie rerum, magnam partem, teneantur, idque non apud inferiores tantum ordines civium, sed apud eos etiam, qui, ceteroqui, nec ingenio careant nec cultu. Ex quo nihil est cur miremur

si corrupti consequantur mores. Nam voluntas, obcaecata cupiditatibus, duce indiget, qui monstrat viam: dux autem, a natura comparatus, mens ipsa est; lux vero mentis, divinarum rerum notitia. Haec autem sapientia christiana quam multas afferat homini utilitates, sive ad fidem, spem, caritatemque excitandas, sive ad virtutes omne genus e Christi exemplo in actionem vitae derivandas, declarat. Id quidem non eo spectat ut non posse corrumpi mores ostendat, ubi scientia vigeat religionis; sed tum religionis ignorationem nullo modo posse ad sanctitudinem morum esse viam, tum etiam licere, ubi fidei lumen colluceat, spem concipere emendandi animi. - Quotquot sunt animarum pastores, eorum esse munus declarat eiusmodi inscientiam e mentibus depellere, nihilque Christo gratius accidere, quam si edoceantur sacra fideles. Hoc quidem gravissimum officium est, quibus sacerdotes teneantur: in his vero, ad curiones in primis, vi muneris et quasi initi pacti, ista pertinent. Ad rem praescripta Concilii Tridentini commemorat, additque Benedicti XIV verba, qui officium seiungit homiliae de Evangelio habendae, ab officio doctrinae christianae praecipiendae: hoc ad praeparandum, illud ad perficiendum conducit. - Catechistarum munus ab invidia et fastidio vindicat, eorumque fructus, prae exitu amplissimorum sermonum, extolit. Iam, Catechesis descriptis utilitatibus, ipsi plane propriis, iure colligit, non alia de causa elangescere atque esse pene intermortuam nostrae aetatis fidem, nisi quia doctrinae christianae tradendae vel persolvatur negligenter vel praetermittatur officium. Quapropter huic volens incommodo prospicere, ita quidem ut eadem ubique obtineat huius explendi muneris ratio, leges fert, quibus doctrina christiana quum pueris puerisque, tum adolescentibus, tum denique aetate proiectis tradatur. Monet postremo, ne quis, in hoc tractando genere, sibi persuadeat minore opus esse apparatione et studio quam sacris oratoribus; contra, maiore opus est; scilicet, ut sublimes veritates ad obtusiorum imperitorum aciem accommodentur. PAG. 69

Epistola « *Peculiari in Nos* », die 22 mensis Aprilis, ad Mathiam Episcopum Novariensem. Eius gratam habet cum Apostolica Sede

studiosam coniunctionem, memoremque se de delata Petriana
stipe praebet. Eumdem vero Antistitem auspicatum esse a
sacris cuniculum Sempronii montis, humanaeque ita indu-
striae consecrasse incrementa, vehementer probat. . . PAG.

85

Epistola « *Quum propediem* », die 23 mensis Aprilis ad Gabrielem
Mariam, Antistitem Generalem Fratrum a Scholis Christianis.
Sodales laudat et ad constantiam inflamat, quippe qui, de
religione prae ceteris benemeriti, praecipuos quosdam ab ini-
mica vi, per haec misera Galliae tempora, impetus sustineant.
Monet autem cavendum ne opinio invalescat illa, Fratres a
Scholis Christianis debere primas dare institutioni puerili, reli-
giosae professioni secundas: multo enim maioribus officiis obli-
gantur illi erga Deum, quam erga proximos. >

87

Decretum « *Decreto regio* », S. Congregationis Consistorialis die 5
mensis Maii, quo pagus, cui nomen Wackbeckerfeld, ab Ar-
chidioecesi Coloniensi separatur et dioecesi Monasteriensi subii-
citur >

89

Epistola « *Sollicito vehementer animo* », die 5 mensis Maii, ad Ioseph
Sebastianum S. R. E. Cardinalem Neto, Patriarcham Olissip-
ponensium, et ad ceteros Archiepiscopos et Episcopos Regni
Lusitaniae. Scribendi occasionem necessitatemque inde habet
quod alumni sacrorum claram Lusitaniae urbem indignis rebus
commovissent. Itaque non modo aegritudinem testatur Suam,
sed causam sumit idoneam cohortandorum Praesulum, ut iuven-
tutis sacrae institutionem studiosissime accurent, si cordi eis
est suppleri identidem Clerum sacerdotibus bonis. Neque vero
satis esse edocet ad parandam optimorum sacerdotum copiam,
solo in Seminario collocare curas: opus enim ad haec est ut nihil
temere in adsciscendis sacrorum ministris fiat. His ad utilitatem
Lusitaniae monitis, illud prostremo Se velle declarat, intermissum
morem habendi Episcoporum coetus quamprimum revocari >

92

Epistola « *Acre nefariumque bellum* », die 14 mensis Maii, ad Episco-
pos ceterosque locorum Ordinarios Reipublicae Aequatorianae.

De illatis ab iis, qui Reipublicae praesunt, in religionem catholicam iniuriis, expostulat, vereturque ne eorum exempla sensim in eos qui subsunt sic possint, ut istorum cum Romana Sede coniunctionem extenuent. Fideles vero monet ne e direptione ecclesiasticorum bonorum deminutum quidquam de sacro-sancto Ecclesiae dominio putent; eosque adhortatur ut redactae ad inopiam ecclesiae, pro divini cultus necessitatibus, subsilio veniant. PAG. 95

Motu proprio « *La Croce Pectorale* », die 24 mensis Maii, de pectorali cruce etiam a Purpuratis Patribus gestanda, qui episcopali consecratione aucti non sint. , > 98

Epistola « *Inter plura et egregia* », die 31 mensis Maii, ad Abbatem generalem ordinis Cisterciensium reformatorum. Tribus Congregationibus Cisterciensium Trappistarum, Leonis XIII fel. rec. iussu, in Ordinem Cisterciensium Reformatorum seu strictioris observantiae coactis, opportunum ducit nonnulla praescriptionum inculcare capita, quibus bene copta unitas et aequalitas disciplinae provehatur in melius > 101

Bulla, seu Litterae Apostolicae « *Almae Urbis* », die 1 mensis Iunii, de duabus novis constituendis paroeciis Sanctae Mariae ad Aedem Novam et Sancti Ioachim in pratis de Urbe. Novissimis Urbis conditionibus, quae amplificata magnis aedificiorum accessionibus est, quum aliae complures, tum ea etiam est oborta necessitas, disparilitatis adimendae paroeciarum, inter medias praesertim et eas quae in regionibus extremis sitae sunt; illas exiguum incolarum complexas numerum, istas patentes latissime incolisque redundantes. Quapropter paroeciis extinctis duabus, id est Sancti Thomae in vico *Parione*, et Sanctae Luciae *del Gonfalone*, duas earum loco, in templis longe opportunitioribus, condit paroecias, quas supra nominavimus, hisque assignat bona, redditus, iura abolitarum paroeciarum omnia, ita quidem ut quae fuerunt paroeciae Sanctae Luciae, ea posthac paroeciae Sancti Ioachim sint, quae vero Sancti Thomae, ea ad paroeciam Sanctae Mariae pertineant. > 105

Epistola « *Quibus Nos litteris* », die 8 mensis Iunii, ad augustissimum potentissimumque Imperatorem Sinarum. Gratum profitetur animum et pro litteris perurbanis, quibus, epistolae datae a Pontifice, bene ominandi caussa, ad Imperatricem Sinarum, Imperator idem rescripserat, et pro munere peramplio ac maxime nobili, quo Sanctitatis Suae is donum rependerat. PAG. 109

Epistola « *Qui eucharisticum* », die 9 mensis Iunii, ad Joseph S. R. E. Cardinalem Francica Nava di Bontisé, Archiepiscopum Catanensium. Indictum Catanae eucharisticum conventum laetitia, gratulatione et votis prosequitur, illud praesertim exoptans ut ea magis in coetu disserenda elegantur, quae ad actionem vitae pertineant. In his perpetuum Sacramenti cultum commendandum arbitratur. apud piarum Catanensium feminarum sodalitatem, et alibi etiam, multa cum laude florentem . . 110

Epistola Encyclica « *Il fermo proposito* » die 11 mensis Iunii ad Episcopos Italiae, de actione catholica. Actionis catholicae fines, perinde atque industriae ipsius Ecclesiae, latissime patere declarat, quippe qui universa recipient quae, directe obliqueve, sint instituto Ecclesiae consentanea, bona id est animorum, et civilem christiana religionis cultum. Istam vero maxime humitatatem christianam qui, initis foederibus, assequendam spectent, ii sunt dicendi, in universa varietate operum, quorum se praestent auctores, actionem catholicam facere. - Haec quidem actio nullo non tempore exstitit, re eadem, specie ac nomine dissimilis. - Qui eidem se dedant, eos esse oportet, ante omnia, catholicos non nomine tenus, sed vita, moribus, animi iudicio. - Operum vero, in quibus incumbat catholica actio necesse est, primum in solutione est situm *quaestio[n]is socialis*, e principiis religionis catholicae derivanda, duce semper concordia animorum. Ad eam assequendam maximopere conducere declarat sodalitatem, cui nomen *unio popularis*, tentata aliis in locis et probata; isti, tamquam centro, opera cetera adhaerescant, communi sociata proposito, praesidiorum discrimine seiuncta. - Porro actio catholica omnino se exhibeat oportet aptam temporibus progressionique civilis cultus stu-

PAG. 112

133

Epistola « *Vestrar e Fuldensi* », die 15 mensis Iunii, ad Georgium S. R. E. Cardinalem Kopp, Episcopum Vratislaviensium, Antonium S. R. E. Cardinalem Fischer, Archiepiscopum Coloniensem, ceterosque Archiepiscopos et Episcopos regni Borussiae. Legisse Se non sine multa delectatione litteras scribit, e Fuldensi congresione datas, utilitatemque e solemnibus Bonifacianis sive habitam sive expectandam plurimam esse agnoscit »

135

Epistola « Quae bona », die 19 mensis Iunii ad Augustissimum Serenissimumque Principem Oscar II, Sueciae et Norvegiae Regem. De nuptiis Regalis Celsitudinis Suae Gustavi Adol-

phi, duois de Scania, cum Regali Celsitudine Sua Margarita
de Connaught gratulatur, feliciaque nuncupat vota pro Cel-
sissimis Sponsis, itemque pro Rege et pro rei catholicae in-
cremento PAG. 137

Motu proprio « *Tutte le istituzioni umane* », die 20 mensis Iunii,
quo veteres leges Sodalitatis musicae Pontificalis abolentur,
novaque cantoribus e domo Pontificis disciplina, pro tempo-
rum ingenio, constituitur. » 139

Epistola « *La benevolenza* », die 23 mensis Iunii, ad Marianum S. R.
E. Cardinalem Rampolla del Tindaro, Patriarchalis Basilicae Va-
ticanae Archipresbyterum. Eum reddit certiorem, deliberatum
Sibi esse scholas Lycei, Philosophiae ac Theologiae in Pontificio
Seminario Vaticano, utilitatis caussa, abolere, cauto ut qui
alumni Theologiae studeant, Pontificiae Universitatis Grego-
rianae, qui vero e Lyceo sint, Pontificii Seminarii Romani
Scholas frequentent. » 142

Epistola « *Quem Burgensem* », die 25 mensis Iunii, ad Gregorium
Mariam Archiepiscopum Burgensem, quem propterea laudi-
bus honestandum censet quod Concilio Provinciali Burgensi
cogendo operam dederit, idemque feliciter habuerit, decreta-
que ediderit conventu lata » 144

Epistola « *Quae Nobis esset* » die 1 mensis Iulii ad Marcellum Ar-
chiepiscopum Hispalensium. Suam de catholicis in Hispania
sodalitatibus mentem, plus semel patefactam, confirmat; foe-
deratis eiusmodi coetibus ut catholici dent nomen opemque
ferant, exoptat, quippe qui et commoditatem creent Religioni
plurimam et necessitatibus temporum congruant; eorum po-
stremo, quotquot in Hispania sunt consociationum harum aucto-
res, sollertia probat; in primisque Hispalensium Archiepi-
scopum pro navata in rem opera laudat, beneque de Ecclesia
meritum dicit » 146

Motu proprio « *Sacrosancta Tridentina Synodus* », die 16 mensis
Iulii, de examinibus ordinandorum in Urbe. Quandoquidem

neglecta nonnihil, decursu temporum, cernit quae sive Tridentina Synodus, sive Decessores de doctrinae periculo ab ordinandis rite faciendo monuerunt, quid in posterum in ea re sit praestandum enucleatus edict et distinctius statuit PAG. 149

Decretum « *Catholici Orbis dioeceses* », S. Congregationis Consistorialis, die 11 mensis Augusti, quo urbs *Pachuca* ab Archidioecesi Mexicana separatur et propiori dioecesi de *Tulancingo* coniungitur; civitas vero *Tula* cum vicariatu *Traxcuapan* a dioecesi de *Tulancingo* seiungitur et Metropolitanae Ecclesiae Mexicanae attribuitur » 152

Epiatola « *Habiti quotannis* », die 14 mensis Augusti ad virum claram *Burguburn*, Doctorem, Praesidemque coetus conventui LII catholicorum Germaniae apparando. Congregationem praemolientibus laudem impertit, et ex iis, quae congressuri persequenda constituerunt, auspicia fecundi exitus colligit. » 155

Litterae Apostolicae « *In hac sublimi* », die 17 mensis Augusti, quibus e Vicariatu Apostolico territorii Indorum nova conditur dioecesis, *Oklahomensis* nuncupanda » 158

Epistola « *Qui apparando* », die 4 mensis Septembris, ad Antonium Joseph S. R. E. Cardinalem Gruscha, Archiepiscopum Vindobonensium. Proximum catholicorum totius Austriae conventum non tam, ut antea, in provehenda, quam in defendenda religione totum esse oportere monet, quandoquidem impie iniicitur serpitque error, catholicam rem iam non congruere praesenti humanitatis statui, illudque etiam osoribus Religionis propositum est, sub liberae scholae signis universos colligere, qui contra sentiant, disciplinamque educandae rite iuventutis e manibus nostris eripere » 161

Epistola « *Per moleste equidem* », die 7 mensis Septembris ad Simeonem episcopum de Nicaragua. Eum fuisse e patria exturbatum, eorum opera qui rem publicam administrant, conqueritur;

Episcopum solatur, spemque concipit fore ut liceat eidem
patriam repetere. PAG. 164

Epistola « *Tertio exeunte* », die 8 mensis Septembris, ad Aidanum
Gasquet, Abbatem, et Congregationis Anglo-Benedictinae Prae-
sidem. Quum trecenti explerentur anni, postquam S. Gregorii
Magni in Anglia coenobium cepit initia, historiam Congrega-
tionis Anglo-Benedictinae, praecipueque monasterii illius peril-
lustris commemorat. Ad solemnia vero efficienda celebriora,
plura Pontifex, gratiae causa, Ordini indulget, eaque sive
saeculari tantum profutura faustitati, sive perpetuo mansura. » 166

Epistola « *Auspicata appetente* », die 12 mensis Septembris ad
Petrum Lambertum S. R. E. Cardinalem Goossens, Ar-
chiepiscopum Mechliniensium, et ad ceteros Belgarum epi-
scopos. Praesules dilaudat, quod initum a Luitpoldo Rege
consilium, templi, curatione publica, aedificandi honori Cordis
Iesu, adiuvarint, populisque commendarint; dono dein Se mit-
tere nuntiat, ei templo destinatum, calicem sacrificalem . » 170

Epistola « *Magnopere Nos* », die 24 mensis Septembris, ad Emma-
nuelm Archiepiscopum Limanorum et ad ceteros Episcopos
Reipublicae Peruvianaee. Ab iis, postquam una simul convene-
rant, certior factus de rebus communiter actis, impertienda
laude Pontifex rescritbit, et, pro explorata eiusmodi conven-
tuum utilitate, sanctissimae legis instar illud servari velle
declarat, quod in Plenario Americae Latinae Concilio pree-
scriptum est, de episcopalibus coetibus exacto quoque triennio
celebrandis » 172

Epistola « *Nostram Pastoris* », die 18 mensis Octobris, ad Franci-
scum Archiepiscopum Westmonasteriensium. Catholicorum
illius regni, praecipueque Archiepiscopi, successorum eius,
curionum, magistrorum magistrarumque sollicitudinem de
scholis catholice habendis multis landibus ornat. Istam vero
praestantissimam caussam valde commendat, quo citius vot-
rum summam Anglia catholica adipiscatur, ne eorum quidem

posthabita opera, qui, etsi a religione nostra dissident, nobis-
cum tamen consentiant de iuventute religiose instituenda. PAG. 174

Epistola « *Ilos vere* », die 29 mensis Octobris, ad Patritium
Franciscum S. R. E. Cardinalem Moran, Archiepiscopum
Sydneyensium praesidemque Australiensis Synodi tertiae, et
ad ceteros Archiepiscopos et Episcopos Australiae. Fructibus
delectari Se profitetur e tertia illa Synodo perceptis, Episo-
isque gratulatur quod fideles doceant exempla pietatis et fidei
acatholicis tradere ➤ 176

Litterae Apostolicae « *Opus a Praeservatione Fidei* », die 1 mensis
Novembri, quibus utilitatem necessitatemque operis eiusdem
describit, eique provehendo plures, e caelesti Ecclesiae the-
sauro, gratias promit, fidelium sacerdotumque commodo, qui
adscripti aut adscribendi operi sint ➤ 178

Allocutio « *Duplicem, nostis* », habita in Consistorio die 14 mensis
Novembri anno superiore 1904. Antequam de duobus Beatissi-
morum viris in Sanctorum album rite referendis, et de novis creandis
episcopis agat, iniurias persecutur exponitque principes, in
Ecclesiam, ab iis qui Galliae praesunt, illatas. Pactas, supe-
riore saeculo, inter Apostolicam Sedem et Galliam conditiones
memorat, evincitque praestitisse, quae sponderat, Ecclesiam
singula, de nominandis per civitatem episcopis, de servandis
securitatis publicae legibus, de verenda, quaecumque ea de-
mum fuerit, temperatione civitatis, de custodienda transactione,
suarum causa facultatum, inita; non item praestitisse, quae
sua essent ex foedera officia, rempublicam, quippe quae nec
liberam permiserit facultatem catholicae religionis in Gallia
profitendae; nec religiosas sodalitates siverit in patria consi-
stere; nec, quod gravius longe est, in cooptatione episcoporum
passa sit explorari per Pontificem designatorum merita, eosque,
si forte oportuisset, reici, qui minus idonei fuissent reperti; nec
eos, interea, permittat canonice institui, qui probati Ecclesiae
sint; nec denique foedus, immo iustitiam de sustentatione praee-
benda Clericis, non, pro libidine, perfringat. Igitur iura san-

ctissima Ecclesiae esse violata, notatamque alieno crimine dignitatem Sedis Apostolicae publice conqueritur, nullo tamen cum sensu acerbitatis in quemquam.

Mox Beatum Alexandrum Sauli et Beatum Gerardum Maiella, cognita rite causa Canonizationis, Sanctorum honoribus auget; postremo Paulum Sabbaghian, ab Episcopis Armenio ritu ad Patriarchatum Ciliciensem Armeniorum eventum, Petrumque XII nominatum, confirmat, ordinemque supplet Episcoporum Pao. 184

Epistola « *Poloniae populum* », die 3 mensis Decembris ad Archiepiscopum et Episcopos Poloniae, quae Russico Imperio paret. Amantissimus Poloniae universae Pontifex, eam modo alloquendam Poloniae partem existimat quae Russiarum Imperio subest, idque praesentium calamitatum causa. Episcopos itaque adhortatur ut in restituenda pace concordiaque adlaborent, quibus quidem redintegrantis bonis id censem prodeesse, si quis mala reputet Poloniam exagitantia, officiaque consideret, quibus Episcopi fidelesque teneantur. Mala quae sint attigit, eorumque fontes describit. Quae dein ad repellenda mala conductanc, enarrat, eaque nihil esse aliud monet, quam officia catholicorum. In his primo loco est collocanda fidei catholicae professio, opere, non verbis, explenda: secundo, debere Polonus, in perturbatione reipublicae, tum ab ordine et pace stare, tum etiam, ad tuendam tranquillitatem pacis, in soliditates coetusque coire, turbulentorum civium secutos morem; postremo, eniti eosdem opus esse, quatenus legibus concedatur, ut catholicis adolescentibus catholica pateant gymnasia. Scribendi finem facturus, Imperatoris Russiarum elementiam laudat, quod de conscientiae libertate securos ille populos effecerit. > 197

Litterae Apostolicae « *In Litteris nostris* », die 5 mensis Decembris, quibus, veteri disciplina et temperatione Archisodalitatis Doctrinae Christianae iam non congruente novis rerum adiunctis, Archisodalitatis leges, apte ad tempora, corriguntur et emendantur > 205

- Litterae Decretales « *Calamitosis hisce temporibus* », die 11 mensis Decembris a. 1904, quibus Beato Alexandro Sauli, e Sodalitate Clericorum Regularium Sancti Pauli, Barnabitarum, Episcopo Aleriensi primum, deinde Papiensi, Sanctorum caelitum honores decernuntur PAG. 211
- Litterae decretales « *Haud tenui* » die 11 mensis Decembris a. 1904, quibus Beatus Gerardus Maiella, e Sodalitate SSmi Redemptoris, in numerum Sanctorum Caelitum refertur 229
- Epistola « *Universos illustrare codices*, » die 18 mensis Decembris, ad Franciscum Wickhoff, Doctorem decuriam Instituti Vindobonensis Historiae Austriacae excolendae. Opus ab eo et ab adiutoribus edi coeptum, quod ad universos illustrandos codices bibliothecarum Austriae pertinet, multis laudibus prosequitur, declaratque quamobrem commendabile Pontifici singularē in modum videatur 246
- Epistola « *Dilectus Filius* », die 20 mensis Decembris ad Abbates universi Ordinis Benedictini. Eos hortatur ut Gerardum Van Caloen, in eo adlaborantem ut Brasiliae gentibus catholici apostolatus commoda comparet, iuvare contendant, monachis auxilio missis. 248
- Decretum « *Sacra Tridentina Synodus* » S. Congregationis Concilii, die 20 mensis Decembris, quo cotidiana sancti altaris communio commendatur 250
- Decretum « *Vetuit S. Tridentina Synodus* » S. Congregationis Concilii, die 22 mensis Decembris, quo de admittendis in Seminariis alumnis, alio e Seminario aut e religiosa quavis sodalitate dimissis, sanciuntur leges 257

Dekret posv. Kongregace koncilu

Sacra Tridentina Synodus

ze dne 20. prosince 1905 o podmínkách k častému
a dennímu sv. přijímání¹⁾.

Posvátný církevní sněm Tridentský, dobře znaje nevyvážné poklady milostí, kterých se věřícím křesťanům dostává přijímáním Nejsv. Svátosti oltářní, praví: „*Posvátný církevní sněm by si ovšem přál, aby při každé mši svaté věřící, kteří na ní jsou, nejen duchovní touhou, nýbrž i svátostným přijetím ve Svátosti oltářní účast měli*“ (Sess. 22, cap. 6). — Z těchto slov je dostatečně patrno přání církve, aby se všichni věřící křesťané denně posilovali tou nebeskou hostinou a tak vždy více a hojněji se jí posvěcovali.

Přání takové souvisí s onou vřelou touhou, která Krista Pána přiměla k ustanovení této božské svatosti. Vždyť on sám ne jednou a ne nejasně vyslovil potřebu požívání těla jeho a pití krve jeho, zvláště těmito slavy: „*Toto jest chléb, který s nebe sestoupil; ne jako otcové vaši jedli manu a zemřeli.*

¹⁾ *Acta Curiae Episcopalis Brunensis*: latinský text v roč. 1906, na str. 35—37; český překlad v roč. 1910, na str. 236—241.

Kdo jí chléb tento, živ bude na věky“ (Jan 6, 59). — Z tohoto přirovnání pokrmu andělského k chlebu a maně mohli učedníci snadno poznati, že, jak se tělo denně chlebem krmí, a jak se Izraelité na poušti denně manou sytili, tak že se může i duše křesťanova denně chlebem nebeským živiti a posilovati. — Mimo to káže Kristus v modlitbě Páně prositi o chléb náš vezdejší neboli každodenní; svatí Otcové církevní však učí téměř jednomyslně, že tím jest rozuměti, že máme denně požívat ani ne tak chleba hmotného, stravy pro tělo, jak spíše chleba svátostného.

Po tom však, aby všichni věřící Kristovi denně přistupovali ke svaté hostině, touží Ježíš Kristus a církev svatá hlavně proto, aby křesťané, svátostí jsouce s Bohem spojeni, nabývali z toho síly ke krocení zlé žádostivosti, ke smývání všedních vin, které se denně vyskytují, a k uvarování hříchů těžších, do nichž člověk ve své křehkosti snadno může upadnouti; ne však především proto, aby Pán tím byl ctěn a oslavován, ani proto, aby to bylo přijímajícím jakoby odplatou nebo odměnou za jejich ctnosti (sv. August. *Serm. 57 in Matth. De Orat. Dom. n. 7*). Proto nazývá posvátný církevní sněm Tridentský Eucharistii *protijedem*, kterým máme býti osvobozenáni od vin všedních a chráněni před hřichy smrtelnými (Sess. 13, cap. 2).

Tuto vůli Boží dobře chápali křesťané prvních dob, a proto denně spěchali k tomuto stolu života a statečnosti. „*Trvali pak v učení apoštolském a*

v obcování lámání chleba“ (Skut. ap. 2, 42). A že se tak, ne bez velikého prospěchu pro dokonalost a svatost, dělo i ve stoletích pozdějších, to dosvědčují svatí Otcové a církevní spisovatelé.

Když však zbožnost zatím chladla, a zvláště když později na všech stranách řádil mor jansenismu, začalo dohadování o podmírkách, za kterých se často a denně k svatému přijímání smí přistupovati, a jedni přes druhé je vyžadovali, jako že nutné, obsažnější a nesnadnější. Takováto dohadování konečně způsobila to, že jen zcela nemnozí byli považováni za hodné přijímati Nejsv. Svátost denně a z tak blahodárné svátosti získávati plnějších účinků; ostatním se bylo spokojovati tím, že se jí posilovali buď jen jednou za rok anebo jednou za měsíc anebo nanejvýše každý týden. Ba zašlo se v přísnosti až tak daleko, že celé třídy byly vylučovány z častého přistupování k nebeskému stolu, jako stav obchodnický, anebo osoby v manželství.

Někteří zase byli mínění opačného. V domnění, že denní svaté přijímání je příkaz práva božského, měli — kromě jiných věcí od osvědčené církevní praxe odchylných — zato, že (aby neminul ani den bez svatého přijímání) i na Velký pátek jest přijímati Nejsv. Svátost, a také ji podávali²⁾.

²⁾ CIC „Can. 867. § 1. Nejsv. Svátost oltářní se smí podávat každý den. — § 2. Ale na Velký pátek smí pouze býti přinesena nemocným na zaopatření. — § 3. Na Bílou sobotu se nesmí sv. přijímání podávat věřícím leč ve slavném ší svaté anebo bezprostředně a hned po jejim dokončení.“

Svatá Stolice nezanedbala své povinnosti vůči tomu. Nebot' dekretem této posvátné Kongregace ze dne 12. února 1679, jenž začíná slovy: *Cum ad aures*, od papeže Inocence XI. schváleným, takovéto bludy zavrhla a zlořádům učinila přítrž, a zároveň prohlásila, že všichni kteréhokoliv stavu, obchodníků a osob v manželství nikterak nevyjímaje, mohou býti podle své osobní zbožnosti a soudu svého zpovědníka připouštěni k častému sv. přijímání. A dne 7. prosince 1690 byla dekretem papeže Alexandra VIII. *Sanctissimus Dominus noster* zavřena věta Bajova, která od těch, kdo chtějí přistoupiti ke svatému stolu, požaduje nejcistší lásku k Bohu bez příměsku jakékoliv chyby.

Avšak jed jansenismu, který pod rouškou obzvláštní úcty, kterou že jest Nejsvětější Svátosti vzdávati, nakazil i srdce dobrých křesťanů, nevymizel docela. I po těch prohlášeních Svaté Stolice trvala sporná otázka o podmínkách k dobrému a správnému častému přijímání Nejsv. Svátosti. Tím se stalo, že i někteří chvalně známí bohoslovci byli toho mínění, že každodenní sv. přijímání lze věřícím dovolovati pouze zřídka a jen s desti mnoha podmínkami.

S druhé strany však nescházelo mužů učených a zbožných, kteří s větší snadností otvírali dveře tomuto obyčeji tak spasitelnému a Bohu milému a opírajíce se o autoritu sv. Otců, učili, že není žádného církevního předpisu, který by pro každodenní sv. přijímání stanovil podmínky přísnější než pro tý-

denní nebo měsíční, a že z každodenního sv. přijímání bude ovoce daleko hojnější než z týdenního nebo měsíčního.

Spory o této věci vzrostly za naší doby a nebyly přetřásány bez ostrosti. Tím však se zneklidňuje a mate jak úsudek zpovědníků, tak svědomí věřících k nemalé škodě křesťanské zbožnosti a horlivosti. Proto předložili mužové veleznamenití a pastýři duší našemu svatému Otci papeži Piu X. snažné prosby, aby svou nejvyšší autoritou ráčil rozhodnouti otázku o podmírkách ke každodennímu sv. přijímání tak, aby tento přeblahodárný a Bohu přemilý obyčej nejen mezi věřícími nemizel, nýbrž spíše vzrůstal a všude se šířil, obzvláště za naší doby, kdy se na náboženství a na katolickou víru se všech stran útočí a pravá láska k Bohu a zbožnost nemálo poklesla. A Jeho Svatost, ana si ve své starostlivosti a horlivosti sama svrchovaně přeje, aby křesťanský lid byl k posvátné hostině zván co nejčastěji a ba i každý den a užitků z ní nabýval co nejhojnějších, svěřila řečenou otázku k prozkoumání a rozhodnutí této posvátné Kongregaci.

Posvátná Kongregace koncilu tedy podrobila na své valné schůzi dne 16. prosince 1905 tuto věc co nejpečlivějšímu prozkoumání a poctivě a zrale uváživši důvody s té i s oné strany uváděné, stanovila a prohlásila to, co následuje:

I. Časté a každodenní sv. přijímání budiž, ani si ho Kristus Pán a církev katolická velesnažně přejí, volno všem věřícím kterékoliv třídy nebo stavu;

takže se v něm nemůže brániti nikomu, kdo je ve stavu milosti a přistupuje k posvátnému stolu s pravým a zbožným úmyslem.

2. Pravý úmysl však záleží v tom, aby ten, kdo ke stolu Páně přistupuje, to činil ne ze zvyku nebo z marnivosti nebo z důvodů a ohledů lidských, nýbrž protože tím chce splniti zalíbení Boží, s Bohem se láskou úže spojiti, a božským tím lékem léčiti své neduhy a chyby.

3. Ačkoliv jest převelice prospěšno, aby ti, kdo často a denně ke sv. přijímání přistupují, byli prosti všedních hříchů, aspoň plně rozvážených, a náklonnosti k nim, přece stačí, jsou-li bez vin smrtelných, a mají-li předsevzetí, že v budoucnosti nikdy [těžce] nezhřeší. Mají-li ti, kdo denně přijímají, toto předsevzetí upřímně v srdci, pak není možno jinak, než že se jím znenáhla oprostí i od všedních hříchů a od náklonnosti k nim.

4. Poněvadž však svátosti Nového Zákona, třebas působí svůj účinek samým úkonem (ex opere operato), přece mají účinek tím větší, čím lépe je ten, kdo je přijímá, připraven, jest proto dbáti, aby předcházela dbalá příprava na sv. přijímání a po něm následovalo přiměřené díkuvzdání, podle sil, stavu a povinností jednotlivců.

5. Aby se časté a denní sv. přijímání dělo s větší obezřelostí a bylo spojeno s větší zásluhou, je třeba, aby se k němu nepřistupovalo bez porady se zpovědníkem. Zpovědníci však ať se chrání odvracet od častého nebo denního sv. přijímání někoho,

kdo je shledán ve stavu milosti a přistupuje s právým úmyslem.

6. Poněvadž pak je zřejmé, že se častým nebo denním přijímáním Nejsv. Svátosti spojení s Kristem utužuje, duchovní život vzkvétá, duše se hojněji ctnostmi zdobí, a přijímajícímu se dostává pevnější záruky věčné blaženosti, proto nechat faráři, zpovědníci a kazatelé, podle osvědčené nauky Římského katechismu (*část II, hl. 4, n. 60*), křesťanský lid častým připomínáním a s velkou horlivostí navádějí k tomuto tak zbožnému a tak spasitelnému zvyku³).

7. Časté a denní sv. přijímání budiž podporováno obzvláště v řeholních společnostech kteréhokoliv rázu⁴); pro ně však ať v platnosti zůstane dekret *Quemadmodum* ze dne 17. prosince 1890, vydaný posvátnou Kongregací pro biskupy a řeholníky⁵).

³⁾ CIC „Can. 863. Věřící buďte nabádáni, aby se, podle směrnic daných v dekretech Apoštolské Stolice, často, i denně, posilovali svátostným Chlebem a aby, když jsou na mši sv., ne jen duchovní touhou, nýbrž i, náležitě jsouce disponováni, svátostným přijetím Nejsvětější Svátosti oltářní přistupovali ke stolu Páně.“

⁴⁾ CIC „Can. 595. § 2. Představení podporujte mezi svými podřízenými časté, i denní, přijímání nejsvětějšího Těla Kristova; častý pak, ba i každodenní, přístup k přijímání Nejsv. Svátosti budiž řeholníkům náležitě disponovaným svobodný a volný.“

⁵⁾ Co se tu připomíná z dekretu *Quemadmodum*, přešlo do církevního zákoníku nyní platného:

CIC „Can. 595. § 3. Jestliže však řeholník dal od poslední svátostné zpovědi komunitě hrubé pohoršení anebo se dopustil těžkého a zevního provinění, může mu představený

Co nejvíce budiž také podporováno v seminářích, jejichž chovanci se touží zasvětit službě oltáře; rovněž v jiných křesťanských ústavech vychovávacích kteréhokoli rázu.

8. Jsou-li řeholní společnosti, ať se sliby slavnými, ať s prostými, v jejichž reguli nebo stanovách nebo třebas i kalendáři je s některými dny spojeno sv. přijímání a na ně uloženo, jest ty předpisy považovati za pouze usměrňující (direktivní), ne za nařizující (praeceptivní)⁶⁾. A předepsaný počet sv. přijímání jest míti za jakousi nejmenší míru pro zbožnost řeholních osob. Proto jim musí býti častější nebo každodenní přístup ke svátostnému stolu vždy svobodný a volný, podle předpisů výše v tomto dekretu daných. Aby však všecky řeholní osoby obojího pohlaví mohly ustanovení tohoto dekretu náležitě znáti, budou představení jednotlivých domů dbáti o to, aby byl každý rok v oktávě svátku Božího Těla shromážděné řeholní komunitě v mateřském jazyku přečten.

zakázati, aby nepřistupoval k svatému přijímání, dokud znovu nepřistoupí ke svátosti pokání.“

Co je tu řečeno o představeném řeholníků, platí i o představeném neknězi v řeholních družinách laických a platí i o představené řeholnic.

⁶⁾ CIC „Can. 595. § 4. Jsou-li nějaké řehole, se sliby ať slavnými, ať prostými, v jejichž reguli nebo konstitucích nebo i kalendáři je s některými dny spojeno sv. přijímání nebo na ně uloženo, mají ty předpisy význam pouze usměrňující (direktivní).“

9. Konečně atž se po uveřejnění tohoto dekretu všichni církevní spisovatelé zdržují jakéhokoli v pření stran podmínek k častému a každodennímu sv. přijímání.

Všecko toto předložil podepsaný tajemník v audienci dne 17. prosince 1905 našemu svatému Otcu papeži Piu X., a Jeho Svatost vyslovila souhlas s tímto dekretem nejdůstojnějších Otců kardinálů, potvrdila jej a poručila jej uveřejnit; jakákoliv usnesení jemu protivná že nemají žádné platnosti. Nadto Jeho Svatost přikázala, aby tento dekret byl poslán všem diecésním biskupům a nejvyšším představeným řádů k tomu cíli, aby jej oznámili svým seminářům, farářům, řeholním společnostem a kněžím, a aby o plnění toho, co je v něm ustanoven, uvědomovali Svatou Stolici ve svých zprávách o stavu diecése nebo řeholní společnosti.

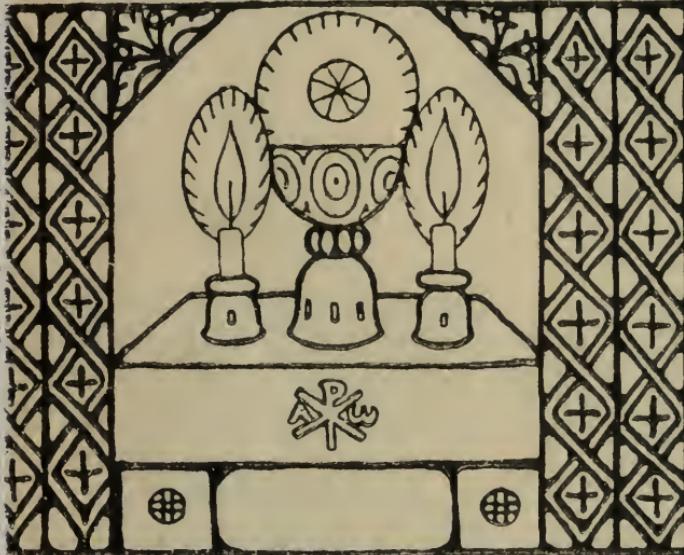
Dáno v Římě dne 20. prosince 1905.

† VINCENC,

kard. biskup palestrinský,
prefekt.

Kajetán DE LAI,
tajemník.

DEKRET, APOŠTOLSKÉ
TOLICE, ŘÍMSKÉ OČASSEM
A DENNÍM SV. PRŮJIMÁNÍ

ZLATINY, PŘELOŽIL A' W.
DAL BJAKUB DEML
KNEŽ CIRKEVNÝ

nůpek kreslil

■■■■■ **S**VATÁ TRIDENTSKÁ SY-NODA na zřeteli majíc nevy-slovytelné bohatství milosti, jehož se dostává věřicím kře-sťanům, kteří Nejsvětější Svátost při-jimají, (Sezení 22, kap. 6) pravi: *Přá-lať by si svatá Synoda, aby věřici, kdykoli se súčastní Mše, přijimali nejsvětější Svátost Oltářní netoliko du-chovně, touhou, nýbrž i ve svátostné způsobě.* Z těchto slov dosti zjevno, že Cirkev toužebně si přeje, aby vši-chni věřici nebeskou tou hostinou každodenně se občerstvovali, a z ni plnějších účinků posvěcení čerpali.

Toto snažné přání Církve souvisí stouhou, již Kristus Pán roznicen jsa, tuto božskou Svátost ustanovil. Vždyť Kristus sám nejednou a nikoliv nejasně upozorňuje, že nutno jest, Tělo Jeho často přijímati a krev Jeho pítí, zvláště když praví: *Tentočl jest chléb s nebe stupujici; ne jako otcové vaši jedli manu a zemřeli: kdo jichlébtento, živ bude na věky* (Jan VI, 59). Když tedy Pán přirovnává pokrm andělský k chlebu a manně, z toho snadno učednici mohli vyrozuměti, že jako chlebem každodenně živí se tělo, a že jako mannou na poušti Hebreové každodenně byli občerstvováni, tak rovněž každodenně duše křesťana může poživati chleba nebeského a jím se osvěžovati. A nadto, poněvadž v modlitbě Své přikazuje Pán, aby chom si vyprošovali *chléb náš vezdejší*, Otcové Církevní téměř jednomyslně učí, že při těch slovech mysliti

máme ne tak na chléb hmotný, na pokrm těla, nýbrž více na chléb svátostný, tudiž na každodenní svaté Přijímání.

Ale proč Ježiš Kristus a Církev tak toužebně si přejí, aby všichni věřící křesťané každodenně přistupovali k svaté hostině? Nejvíce a především proto, aby věřící, svátostně s Bohem spojovaní, čerpali sílu, by mohli krotit chlípnost, smývat hříchy všední, a uchrániti se hřichů těžších, které ohrožují křehkost lidskou: nikoliv však hlavně proto, aby se prokázala zvláštní pocita Pánu neb aby každodenní Přijímání bylo věřicím jakousi mzdou či odměnou jejich ctností (Sv. Augustin Serm. 57 in Math. De Orat. Dom., n. 7). Proto Svatý Koncil Tridentský nazývá Svátost Oltářní lékem, jenž nás osvobozuje od provin každodenních a chráni od hřichů smrtelných (Sess. 13, cap. 2).

Křesťané prvních dob, dobrě rozumějíce této vůli Boží, sbíhali se každodenně k tomuto stolu života a sily. *Byli vytrvali v učení Apoštola a v účastenství chleba* (Sk. Ap. II, 42). Že se to stávalo i ve stoletích pozdějších, nikoliv bez velikého pokroku v dokonalosti a svatosti, o tom poučiti se můžeme u Svatých Otců a Spisovatelů církevních.

Když zatím zbožnost vychládala, a hlavně když později nákaza Jansenismu na všechny strany se šířila, začalo se disputovati o tom, s jakou přípravou dlužno přistupovati k častému a každodennímu Přijímání; a jedni přes druhé vyžadovali čím dál větších a obtížnějších podmínek, k tomu prý nezbytných. Výsledkem těchto přetřesů bylo, že jen málokdo byl uznáván za hodna, by každodenně přistupoval k stolu Páně a aby zeválosti tak spásonosné plnějších čerpal

účinkův, kdežto ostatní spokojili se, když jí byli občerstveni buď jednou do roka, buď jednou za měsíc, anebo nanejvýš jednou za týden. Ba zabíhalo se v přísnosti tak daleko, že od častějšího přistupování ke stolu nebeskému byly vylučovány celé stavy, na př. kupecký anebo těch, *kteři by žili ve svazku manželském*.

Někteří pak sběhli k názoru opačnému. Tito, domnívajíce se, že Přijímání každodenní jest naporučeno právem Božským a že nesmí ani jediný den minouti bez Přijímání, kromě jiných zásad s církevní praxí ne souhlasných zastávali se ité, že třeba jest přijímati Tělo Páně i na Velký Pátek, a také je podávali.

Při těchto okolnostech Svatá Stolice úkolu svého nebyla nedbalá. Neboť dekretem tohoto Svatého Sboru, dekretem, jenž začíná slovy *Cum ad aures*, dne 12. měsice února roku

1679., se schválením papeže Innocence XI., bludy tohoto druhu odsoudila a zneužívání potlačila, zároveň prohlašujíc, že veškeré a jakékoli stavy, kupce a manžely nikterak nevyjímajíc, k častému Přijímání připuštěny býti mohou, dle jednotlivců zbožnosti a dle úsudku příslušného zpovědníka. A dne 7. měsice prosince roku 1690, dekretem *Sanctissimus Dominus noster Alexandri PP. VIII.*, byla odsouzena zásada Baiova, ukládající těm, kdož by k stolu Páně chtěli přistupovati, nejčistší lásku k Bohu bez jakéhokoliv přiměšku nedokonalosti.

Avšak hlenovitý jed jansenismu, jenž idobrých duše nakazil, podrouškou obzvláštní úcty Velebné Svátosti povinné, nevymizel úplně. Otázka o přípravě k častému správnému a zákonnému Přijímání přežila výnosy Svaté Stolice; a tím se stalo, že

i někteří dobrého jména Theologové zastávali se zásady, že lze věřící připustiti ku každodennímu Přijímání jen v řídkých případech a za četných podmínek.

Nechybělo zase jiných mužův, učeností naplněných a zbožností proniklých, kteří snadnějšího průchodu zjednávali tomuto tak spasitelnému a Bohu milému obyčeji, učice autoritou Otcův, že není příkazu Církve o větší přípravě k Přijímání každodennímu, než k týdennímu nébo měsíčnímu, že však z Přijímání každodenního užitky budou daleko hojnější než z týdenního nebo měsíčního.

Otzásky a spory ověcitéto za našich dnů se rozmnожily a projednávají se nikoli bez příkrosti; čímž mysl zpovědníkův a svědomí věřících uvádí se ve zmatek, k nemalé škodě křesťanské zbožnosti a vroucnosti. Proto od mužů věhlasných a od Pastýřů

duši vzneseny byly prosby na Jeho Svatost Pána Našeho, Papeže Pia X., aby Svou svrchovanou autoritou ráčil rozhodnouti otázku o přípravě ku každodennímu Přijímání: tak aby tento přeužitečný a Bohu přemilý obyčej nejen neinzel mezi věřícími, nýbrž raději se šířil a všude se uplatňoval, zvláště za těchto dnův, kdy Náboženství a víra katolická se všech stran jest napadána, a pravá láska k Bohu a zbožnost nemálo jest žádoucí. A poněvadž Jeho Svatosti nejvíce na srdci leží, aby křesťanský lid k svaté Hostině co nejčastěji a také každodenně byl zván a co nejhojnějšího ovoce jejího se zmocňoval, a protože Jeho Svatost o to všemožně pečeje a se snaží, svěřil výše řečenou otázku tomuto Svatému Sboru, aby ji zkoumal a pevně stanovil.

Proto svatá Kongregace Koncilu v plném shromáždění dne 16. pro-

since 1905 tuto záležitost podrobila nejostřejšímu zkoumání, a po be-
dlivé a zralé úvaze všestranných
důvodů stanovila a prohlásila toto:

I

Časté i každodenní Přijímání,
jsouc nejvroucnějším přáním Krista
Pána a Katolické Církve, budiž pří-
stupno všem věřícim, jakéhokoli sta-
vu a povolání; tak, že v tom nesmí
býti bráněno nikomu, kdo jest ve
stavu milosti a s pravým i zbožným
úmyslem ke stolu Páně přistupuje.

II

Pravý však úmysl spočívá v tom,
aby ten, kdo k svatému Stolu při-
stupuje, nehověl v tom zvyku neb
ještnosti, anebo důvodům lidským,

nýbrž chtěl vyhověti přání Božímu, s Bohem úzeji láskou se spojiti, a tímto božským lékem potlačovati své slabosti a nedostatky.

III

Ačkoli převelmi prospěšno jest, kdyžti, kdo často a každodenně přijímají, prosti jsou hřichů všedních, a spoň úmyslných, i náklonnostik nim, přece postačí, když nemají hřichů těžkých, a chovají-li předsevzetí, že již nikdy více nebudou hřešiti: z kteréhožto upřímného předsevzetí nutně poplyne, že přijímajice denně, znenáhla zbaví se i hřichů všedních a náklonnosti k nim.

IV

Poněvadž pak Svátosti Nového Zákona, ačkoli působí samy sebou, přece tím účinnějšími jsou, čím lépe

věřící se na ně připraví, proto pečovati jest o to, aby svatému Přijímání předcházela bedlivá příprava, a po něm následovalo přiměřené díkůvzdání, dle sil, způsobilosti a zaměstnání jednotlivcův.

V

Aby časté a každodenní Přijímání s větší opatrnosti se dálo a k plnější zásluze se rozhojňovalo, třeba jest, aby rada Zpovědníkova byla tu prostřednicí. **Ať se však chrání Zpovědníci od častého či každodenního Přijímání odvracetí kohokoliv, kdo se nalézá ve stavu milosti a s pravým úmyslem přistupuje.**

VI

Ale protože zřejmo jest, že častým či každodenním Přijímáním sjednocení s Kristem se sesiluje, život du-

chovní plněji se udržuje, duše cnostmi se obohacuje a věčného blaha záruka tím pevnější přijímacímu se dává, proto faráři, zpovědnici a kazatelé, dle chvalitebného a osvědčeného učení Katechismu Římského (Part. II, cap. 4, n. 60), nechť vybízejí věřící lid častým napomínáním a s velikou horlivostí k tomuto tak zbožnému a tak spasitelnému obyčeji.

VII

Přijímání časté akaždodenní zvláště v řeholních ústavech jakékoliv druhu nechať se zavádí; zde však zůstaniž v platnosti dekret *Quemadmodum* ze dne 17. prosince 1890 vydaný od kongregace biskupův a řeholníků. **Rovněž co nejvíce budíž podněcováno a šířeno v Seminářích klerikův, jichž alumnové touží po službě oltáře; rovněž v jiných všeho**

druhu křesťanských ústavech výchovných.

VIII

Jestliže v některých ústavech, ať se sliby slavnými nebo prostými, ustanoveny jsou řeholi nebo konstitucemi nebo jen kalendáři, dni, ve kterých jest určeno a nařízeno svaté Přijímání, dlužno považovati tato pravidla toliko za direktivu, nikoli za příkaz. Předepsaný počet sv. Přijímaní nechť se považuje za něco minimálního pro zbožnost řeholníkův. A proto častější nebo každodenní přístup ke stolu Páně nechť vždy se ponechá svobodné jejich vůli, dle pravidel v tomto dekrety shora uvedených. Aby však všichni řeholníci obojiho pohlaví články tohoto dekrety náležitě seznati mohli, představení jednotlivých domů nechť

se postarají, by každoročně v jazyku mateřském přede všemi byl předčítán v oktávě slavnosti Božího Těla.

IX

Konečně po prohlášení tohoto dekretu všichni církevní spisovatelé nechat se zdržují jakékoli sporné disputace ohledně přípravy k častému a dennímu Přijímání.

Když toto vše dole podepsaný sekretář svaté Kongregace předložil v audienci dne 17. prosince 1905. Jeho svatosti Pánu Našemu Veleknězi Piu X., prohlásil týž platnost

tohoto dekretu Otců, potvrdil ho a vydati rozkázal bez ohledu na jakákoliv zařízení opačná. Mimo to nařídil, aby bylodeslán všem biskupům a představeným řeholním, za tím účelem, aby ho předali svým seminářům, farářům, ústavům řeholním a vůbec kněžím, a o vykonávání toho, co v něm ustanoveno, Svaté Stolici podali zprávu ve svých referátech o stavu diecése či ústavu.

Dáno v Římě dne 20. prosince 1905.

† **VINCENTIUS Card.**
Ep. Prænest., Præfectus.

L. † S.

CAIETANUS De Lai,
Secretarius.

Nihil obstat.
IMPRIMATUR.

Dr. Alois Dvořák.

+ PAVEL,
biskup.

V Brně, 30. července, 1908.

Natiskl Fr. J. Trnka v Třebíči. Nákl. vydavatele.
Adresa expedice: Studium / Stará Říše / Morava.

